

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Pavlíny Vrkočové v právní věci žalobkyně: N. S., zastoupené Mgr. Eduardem Benešem, advokátem se sídlem Na rozcestí 1434/6, Praha 9, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2015, č. j. OAM-227/LE-BE02-LE22-2014, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 7. 2016, č. j. 45 Az 4/2015 – 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně advokátu Mgr. Eduardu Benešovi **se přizná vá** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 8 228,-Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení žalobkyně nese stát.

O d ů v o d n ě n í:

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného, kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Krajský soud při posouzení věci vycházel z následujícího skutkového stavu.

Žalobkyně pobývá na území České republiky od března roku 2009, z toho od 11. 3. 2009 do 30. 6. 2011 se jednalo o pobyt legální na základě uděleného povolení k pobytu. Rozhodnutím Policie České republiky ze dne 20. 1. 2014 jí bylo uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku, následným rozhodnutím ze dne 7. 10. 2014 byla zajištěna za účelem správního vyhoštění na dobu 60 dnů v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová. Téhož dne učinila prohlášení o mezinárodní ochraně. V žádosti uvedla, že se bojí vrátit na Ukrajinu kvůli tamní nejisté situaci, navíc tam nemá kde žít a nesehnala by tam žádnou práci. Do České republiky přijela za lepším životem, chtěla by zde studovat, má zde rodiče a druha. Ona sama ani nikdo z rodiny nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace. To stejné pak vypověděla v rámci pohovoru před správním orgánem, doplnila ještě, že ve vlasti nikdy neměla problémy s úřady, soudy, policií ani armádou, stejně tak neměla problémy kvůli své rase, národnosti, pohlaví či náboženskému přesvědčení.

Na základě výše uvedeného pak dospěl krajský soud k závěru, že u žalobkyně nejsou splněny podmínky pro udělení jakékoliv formy mezinárodní ochrany a rozhodnutí žalovaného vyhodnotil jako zákonné.

Kasační stížnost podala žalobkyně (dále jen stěžovatelka) z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písmeno a) a d) s. ř. s. Z důvodu procesní opatrnosti (jak sama uvedla) namítala, že soud zřejmě pochybil, pokud rozhodl ve věci bez jednání, aniž s tím vyslovila souhlas. Není si totiž jista, zda obdržela výzvu, aby se k možnosti takového postupu vyjádřila. Dále namítala, že měl soud přihlídnout k tomu, že na území České republiky žije dlouhodobě, včasnou žádost o prodloužení pobytu promeškala, neboť zde žije u rodičů, kteří tuto záležitost vyřizovali, na území České republiky nemá žádnou trestní minulost, porodila zde dítě, o které se stará, a je přitom finančně závislá na rodičích, kteří se zde zdržují legálně a pracují, prostředí v České republice je jí kulturně i společensky blízké. Tyto skutečnosti by měly být dle jejího názoru důvodem k udělení humanitárního azylu nebo doplňkové ochrany. Důvody přijatelnosti kasační stížnosti stěžovatelka neoznačila. Závěrem navrhla, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

Předtím, než mohl přistoupit k meritornímu posouzení uplatněných námitek, musel tedy Nejvyšší správní soud posoudit nejprve otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 „přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud

pokračování

těž nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“

V projednávané věci stěžovatelka nepředestřela žádný důvod, pro který by ona sama považovala svoji kasační stížnost za přijatelnou, žádné skutečnosti, jež by mohly vést k závěru o přijatelnosti kasační stížnosti, nenašel ve skutkovém příběhu stěžovatelky ani Nejvyšší správní soud. Otázky udělení humanitárního azylu byly již k podobným skutkovým okolnostem judikaturou dostatečně rozebrány a zodpovězeny (za všechny lze uvést např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55), totéž se týká i otázek doplňkové ochrany (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2007, č. j. 5 Azs 15/2007 – 79). Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

Výzvu k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím ve věci bez jednání, doručil soud stěžovatelce na adresu, kterou sama uvedla jako adresu pro doručování v doplnění své žaloby ze dne 14. 1. 2015 odeslané dne 23. 1. 2015. Na tuto výzvu stěžovatelka nijak nereagovala.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Ustanovený zástupce stěžovatelky advokát Mgr. Eduard Beneš učinil ve věci dva hlavní úkony právní služby (převzetí věci a seps kasační stížnosti), za něž mu náleží odměna podle § 9 odst. 3 ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v celkové výši 6200,-Kč a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky v celkové výši 600,-Kč. Vzhledem k tomu, že jmenovaný advokát je plátcem DPH, zvyšuje se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. úhrn přiznané odměny a náhrady hotových výdajů ve výši 6800,-Kč o 21% na částku 8228,-Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení stěžovatelky nese podle § 60 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. stát.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 31. ledna 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu